

Zin! Dat krijg je ervan!

Zin

'Mam, ik heb
geld nodig'

Houdt het nooit op?

DE KRACHT VAN
HOOP

Alle ballen op 2021

4x Een nieuw begin

'Mijn moeder zei: Ga
ervoor. Kijk niet terug'

Jeroen van Merwijk

'Het is mooi geweest'

Verlangverhalen

Dromen van die ene plek

Patty Brard

Over spijt, afscheid
& nieuwe kansen

Nr. 2 / 7 jan. - 3 febr. 2021 / zin.nl / €6,50

25⁺

*Doe het maar eens,
zo lang gelukkig met
elkaar zijn. Deze
stellen lukt het aardig.
Ook als het even
niet van een leien
dakje gaat.*

Uit studies blijkt dat

Claudia & Jan

Hun breinen werken totaal verschillend waardoor ze geregeld spraakverwarring hebben. Zou het daarom zijn dat Claudia een studie aan het mannen- en vrouwenbrein heeft gewijd? In elk geval weten ze er goed mee om te gaan, want de liefde tussen Jan en Claudia spat ervanaf, ook na 25 jaar nog. Samen delen ze een flinke dosis humor die hen in moeilijke tijden op de been houdt.

TEKST: CALISTA VAN AMERONGEN | BEELD: HESTER DOOVE

Lekker uitwaaien op
het strand bij Egmond
aan Zee (winter 2002)

'We zijn best kief met elkaar'

25⁺

Van goede vrienden waagden ze de stap naar de liefde, en daar hebben ze tot op de dag van vandaag geen spijt van. Claudia (1969) heeft haar eigen coachingpraktijk Jouw Transformatie en is gespecialiseerd in het vrouwenbrein. Jan (1962) is webdeveloper, muzikant, schrijver en Advaita-leraar. Samen hebben ze de drie dochters van Jan grootgebracht en inmiddels zijn er drie kleinkinderen. Ze wonen samen met Katya, Claudia's hulphond en met Chica, Jans Jack Russell, door Claudia gekescherend Diva genoemd.

Claudia "Ik zag Jan voor het eerst toen ik naar een optreden ging van een bevriende muzikant. Ik was 17 jaar en hij zat achter de piano; een maffe snuiter vond ik, met een pluche papegaai op z'n schouder en heel extra-vert in z'n performance. Toch moest ik wel om hem lachen. We raakten bevriend in een kring van muzikanten. Toen ik in een zware depressie terechtkwam, ontdekte ik dat Jan ook een andere kant had en dat ik ontzettend goed met hem over gevoel kon praten zonder dat hij er grapjes over maakte. Het maakte dat ik me veilig bij hem voelde.

We kregen steeds dieper contact en konden verschrikkelijk met elkaar lachen. Hij was er altijd, mijn stabiele factor. Mijn toenmalige therapeut zei tegen me: 'Jij eindigt nog een keer met Jan' en ik dacht alleen maar 'Jan? Hoe dat dan?!' Dat kenmerkt onze relatie. Mensen vinden het bijzonder dat hij en ik al zo lang samen zijn. Ze kennen ons als verschillende types. 'Hoe doen jullie dat?' vragen ze dan. Tja, weet ik veel! Altijd blijven communiceren en elkaar vrijlaten; accepteren dat de ander anders is. In mijn praktijk zie ik vaak dat mensen hun partner willen veranderen, maar dat kan niet. Je kunt alleen je reactie op de ander aanpassen.

Jan had drie dochters uit zijn vorige huwelijk. Ik had al jong de zorg voor zijn kinderen. Jan had tussendoor nog wat kortstondige affaires gehad, maar uiteindelijk zeiden zijn dochters dat ze mij wel zagen zitten als zijn nieuwe partner. Ik heb ze extra omarmd toen na een jaar bleek dat ik baarmoederhalskanker had en zelf geen kinderen zou kunnen krijgen. Ik vond het moeilijk dat ik niet zelf die beslissing heb kunnen nemen, wel of geen kinderen, maar het is verder dus geen issue geweest. Mijn 'ziek en zeer' is onder-

Op vakantie in de Dordogne, in het stadje Montignac (2002)

Thuis, in de keuken (2002). De wenkbrauwen en het haar van Claudia begonnen uit te vallen door de chemo

'Ik heb geleerd om niet overal een issue van te maken'

deel van onze relatie. Ik ben heel wat chemo's en bestralingen verder en inmiddels zit ik in een rolstoel. Ik voelde me in een keer van 30 naar 65+ gaan. Dat was het moment om tegen Jan te zeggen dat als hij de relatie wilde verbreken, ik dat kon begrijpen. Je leven verandert immers ingrijpend als je partner rolstoelafhankelijk wordt. Gelukkig was Jans reactie dat hij nooit bij me weg zou gaan, zelfs al zou ik geen armpjes en beentjes meer hebben. En natuurlijk kwam er dan een grapje achteraan dat ik dan in elk geval niet bij hem kan weglopen. Zo is hij. Humor is ons middel om te voorkomen dat we niet in een patiënt-zorgverlener relatie terechtkomen.

Ik leef in het nu en accepteer wat is. Ik vecht niet tegen mijn ziekte, maar ik probeer wel om zo gezond en fit mogelijk te zijn. Ik ben altijd zelfstandig geweest en wat ik kan doen, blijf ik zoveel mogelijk doen. Mijn hulphond Katya geeft mij die vrijheid. En Jan tilt me met liefde zes trappen omhoog als ik naar een vriendin wil die in een flat woont zonder lift. Met als grapje dat hij me pas volgende week weer komt halen, haha.

Natuurlijk hebben we ook onze irritaties. Mensen denken vaak dat wij elkaar altijd begrijpen, maar dat is echt niet zo. Ik heb alleen geleerd om niet overal een issue van te maken; het kost mij minder moeite om iets wat hij laat staan in de vaatwasser te zetten dan er steeds ruzie over te maken. Ik ben sowieso altijd op zoek naar wat wel kan. Ik kijk niet achterom en ook niet te veel in de toekomst. Het is het nu waar het leven plaatsvindt!"

Op hun balkon in Alkmaar (1999)

Jan: “Claudia en ik zijn jaren vrienden geweest. We gingen wekelijks naar de bios. Ik was gescheiden en had drie jonge dochters. Af en toe had ik een vriendin, meer rebound dan serieus, vaak een hoop gedoe. Toen er weer eens een relatie was geëxplodeerd, was Claudia de eerste die ik belde. Met haar praten is het makkelijkste wat er is. Ze heeft geen oordeel, maar dan ook echt niet. Er groeide iets tussen ons, maar wat? Eigenlijk wilde ik even geen gedonder, maar zoals alles in het leven loopt het nooit zoals je denkt. Later bleek dat Claudia al een tijdje verliefd op me was, alleen had ik dat niet door. Als muzikant had ik geen gebrek aan belangstelling, maar ik dacht altijd dat zij *out of my league* was: een prachtige Indische vrouw, kleurrijk, energiek, net een fotomodel. Met haar lukt het me wel om de relatie te houden. Claudia is namelijk van het zeldzame soort dat het met een muzikant withoudt. Ik was toch zo’n drie tot vier avonden in de week op pad en stond altijd in de spotlights. Eerder leverde me dat altijd gedoe op, met Claudia nooit. Zij is heel zelfstandig en totaal niet jaloers. Wij zijn juist trots op elkaar. In deze coronatijd zitten veel stellen behoorlijk op elkaars lip. Claudia merkt in haar praktijk dat ze veel aanvragen voor relatietherapie krijgt. Wij kunnen goed samen zijn. Natuurlijk zijn er ergernissen. Ik wil die niet bagatelliseren, maar we bekijken ze wel met een glimlach. Alles is immers relatief. We groeien allemaal op met het idee dat het altijd beter kan; dat geeft zo’n onrust. Als je dat spiegelt naar je partner, is dat killing voor je relatie. Wat er is, is wat er is en dat waardeer ik.

Claudia’s ziekte heeft zeker invloed op ons leven. Na de eerste schrik, angst en verdriet

‘Claudia is van het zeldzame soort dat het met een muzikant withoudt’

was er ook meteen de gedachte: wat kunnen we daarmee? Inmiddels heeft ze ruim tien chemokuren en tussen de tien à vijftien operaties achter de rug, en is ze van lopen naar rolstoel gegaan. Maar we blijven creatief. Toen we dit huis kochten, moest er een traplift komen. Je hebt geen idee hoe langzaam die dingen gaan in Nederland: anderhalf jaar hebben we moeten wachten. Al die tijd

heb ik haar naar boven gedragen. Voor mij is dat vanzelfsprekend, ik ben van nature al hulpvaardig, daarom ben ik waarschijnlijk ook een tijdje muziekdocent geweest. Claudia heeft nog lang het huishouden gedaan maar nu ze ook haar eigen

praktijk heeft, verdelen we de taken naar wie het beste in staat is om ze te doen. Vaak komt het erop neer dat ik de fysieke dingen doe en Claudia zich over de administratie ontfermt. We zijn best klef met elkaar, maar waken ervoor een Siamese tweeling te worden. Voor ons is het van levensbelang om je eigen persoon te kunnen ontwikkelen. Het gaat om de balans tussen je eigen dingen en de dingen die je met elkaar deelt. Zo zijn wij allebei gek van kunst in brede zin: lezen, musea, concerten; dat is wat ons voedt. En we delen mijn kinderen. Claudia heeft van meet af aan als een moeder voor ze gezorgd. Op een gegeven moment vonden de meiden het zelfs makkelijker om persoonlijke zaken met haar te delen dan met mij. Inmiddels zijn ze 30, 32 en 34 en ervaren we het geluk om drie prachtige kleinkinderen te hebben. Ik mag mijn handen dichtknijpen dat we het zo harmonieus hebben met elkaar, ook met mijn ex-vrouw. Je hoort het zo vaak anders.”

Vanaf volgende Zin: Tweelingen. Bent u tweeling en wilt u wel met uw broer of zus in Zin? Mail naar redactie@zin.nl

Claudia over Jan:

Aantrekkelijkst: Zijn mooie lage stem. Sowieso krijg ik nog altijd vlinders in mijn buik als ik hem zie

Ergernis: Als hij de ‘leraar’ uithangt

Typisch Jan: Stabiel en hulpvaardig

Jan over Claudia:

Aantrekkelijk: Dat ze zelf niet weet hoe mooi ze is!

Ergernis: We snappen elkaar nooit; zij denkt lateraal, ik lineair

Typisch Claudia: Haar kennen is van haar houden

Dit vonden ze achteraf:

Claudia: “Heel bijzonder om mezelf door Jans ogen te zien. Hij is en blijft mijn grote liefde, Ik ben zo trots op en blij met hem.”

Jan: “Ik vond het erg leuk om Claudia’s verhaal te lezen! Een en al herkenning.”